

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY

JAKUB HARAŠTA, MATEJ MYŠKA

1. BLOKOVÁNÍ PŘÍSTUPU POSKYTOVATELEM INTERNETOVÉHO PŘIPOJENÍ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Sp. zn.: C-314/12
Datum: 27. 3. 2014
Dostupnost: curia.europa.eu

Původní řízení se týkalo žádosti společností Constantin Film a Wega o vydání soudního příkazu, jimž mělo být společnosti UPC Telekabel, která je poskytovatelem internetového připojení, nařízeno, aby svým zákazníkům zablokovala přístup k webovým stránkám, na kterých je možné sledování vybraných děl vyrobených společnostmi Constantin Film a Wega. Argumentace UPC Telekabel před Oberster Gerichtshof se týkala zejména absence obchodního vztahu mezi provozovateli stránek a poskytovatele internetového připojení. Zároveň tvrdila, že není prokázáno, že by zákazníci UPC Telekabel jednali protiprávně. Navíc lze stejně většinu technických omezení nějakým způsobem obejít a některá z nich jsou nadměrně nákladná. Soud předložil předběžnou otázku týkající se zejména způsobu aplikace ustanovení čl. 8 odst. 3 směrnice 2001/29/ES.

Dne 27. března 2014 rozhodl čtvrtý senát Soudního dvora Evropské unie ve věci UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH a Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH tak, že čl. 8 odst. 3 směrnice 2001/29/ES musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, která na webových stránkách zpřístupňuje předměty ochrany bez souhlasu nositele práv, využívá služeb poskytovatele internetového připojení těch osob, které si tyto předměty prohlížejí. Tento poskytovatel internetového připojení se pak

stává zprostředkovatelem ve smyslu čl. 8 odst. 3 směrnice 2001/29/ES. Unijní právo pak nebrání tomu, aby bylo poskytovateli internetového připojení prostřednictvím příkazu vydaného soudem zakázáno poskytovat zákazníkům přístup k webovým stránkám, na nichž jsou online zpřístupňovány předměty ochrany bez souhlasu nositelů práv, pokud tento soudní příkaz neupřesňuje, jaká opatření musí tento poskytovatel připojení přijmout, a pokud tento poskytovatel může uniknout sankcím postihujícím porušení uvedeného soudního příkazu prokázáním toho, že již přijal všechna opatření, jež po něm lze rozumně požadovat, avšak za podmínky, že přijatá opatření zbytečně nezbavují uživatele internetu možnosti využít oprávněného přístupu k dostupným informacím a vedou k zabránění nebo alespoň ztížení neoprávněných prohlížení předmětů ochrany a ke skutečnému odrazování uživatelů internetu od prohlížení těchto předmětů.

SDEU tedy dovedl, že poskytovatel přístupu k internetu je nezbytným účastníkem jakéhokoli přenosu materiálu porušujícího právo. Poskytnutím přístupu k síti je totiž tento přenos umožňován. SDEU konstatoval, že tento závěr není možné vyvrátit tvrzením o nezbytnosti smluvního vztahu – žádný zvláštní vztah totiž není z dikce příslušných ustanovení směrnice vyžadován. SDEU zároveň uzavřel, že soudní příkaz, kterého se týkalo původní řízení, nemá obsahovat specifikaci technik, jejichž použitím má být dosaženo cíle. Sám poskytovatel internetového připojení ví nejlépe, jaká opatření jsou pro něj příliš nákladná a o tomto budou rozhodovat národní soudy. Poskytovatel sám musí šetřit práva uživatelů a implementovat pouze taková opatření, aby do práv uživatelů nebylo nadměrně zasahováno. Je vhodné připomenout, že SDEU rozhodl o nutnosti specifikovat opatření, která mají být dle soudního příkazu implementována, přesně opačně než navrhoval Generální advokát Pedro Cruz Villalón.

2. NEZÁVISLOST ORGÁNU OCHRANY OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Sp. zn.: C-288/12

Datum: 8. 4. 2014

Dostupnost: curia.europa.eu

SDEU rozhodoval v tomto sporu mezi Evropskou Komisí a Maďarskem o nezávislosti národního orgánu ochrany osobních údajů v návaznosti na novou maďarskou ústavu účinnou od 1. ledna 2012. Ústava obsahovala v rámci přechodných ustanovení článek 16, který účinností ústavy ukončoval mandát parlamentního komisaře pro ochranu osobních údajů. Tím se mělo Maďarsko dostat do konfliktu s povinnostmi vyplývajícími ze směrnice 95/46/ES, konkrétně s článkem 42 odst. 4 a 5. Ten stanovuje, že funkce komisaře zaniká kromě pravidelného obměňování a úmrtí odstoupením nebo nuceným odchodem do důchodu. András Jóri, který byl jmenován komisařem dne 29. září 2008, měl ukončit svůj mandát v roce 2014. Mandát mu však zanikl 31. prosince 2011 právě na základě článku 16. Po výzvě dopisem, kterou Komise zaslala Maďarsku, a to zpochybnilo porušení, které mu bylo vytknuto. Předčasné ukončení mandátu komisaře označilo jako důsledek změny maďarského orgánu dozoru. Jelikož Maďarsko trvalo na předčasném ukončení mandátu komisaře Jóriho, došlo k podání žaloby.

SDEU dovodil, že mandát komisaře nebyl ukončen na základě žádného z ustanovení, které ukončení mandátu předpokládají. Komisař zároveň nepodal oficiální demisi. SDEU pak konstatoval, že Maďarsko ukončilo mandát komisaře, aniž dodrželo záruky stanovené zákonem za účelem ochrany jeho mandátu. Jako obiter dictum SDEU dále uvedl, že je samozřejmě pravda, že si členské státy mohou svobodně zvolit konstitucionální model a měnit ho. V tomto rámci nicméně musí dbát na to, aby neohrozily nezávislost orgánu dozoru plynoucí z čl. 28 odst. 1, která implikuje povinnost respektovat délku jeho mandátu. Maďarsko tedy nesplnilo povinnosti vyplývající pro něj ze směrnice 95/46/ES.

3. DRM NA CÍLOVÝCH ZAŘÍZENÍCH

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Sp. zn.: C-355/12
Datum: 23. 1. 2014
Dostupnost: curia.europa.eu

Nintendo přijalo technologické prostředky na cílová zařízení (Nintendo DS, Wii), konkrétně se jednalo o rozpoznávací systém nainstalovaný na konzole a zašifrovaný kód hmotného nosiče. Hry, které nenesou předmětný kód, nelze spustit na žádném zařízení chráněným tímto systémem. Cílem má být ochrana před užíváním nedovolených rozmnoženin. Zároveň ale tyto technologické prostředky brání užívání programů, her a multimediálního obsahu nepocházejícího od společnosti Nintendo. Vytvoření zařízení PC Box, které po instalaci na příslušnou konzoli umožní obejít ochranný systém, vyvolalo žaloby proti společnostem PC Box a 9Net u italských národních soudů. Společnost PC Box uváděla na trh originální konzole opatřené doplňkovým softwarem od nezávislých výrobců, které by bez instalovaného zařízení jinak nebylo možné použít. PC Box se tímto argumentem bránil i u soudu a poukazoval na technické prostředky ochrany společnosti Nintendo jako primárně zamezující používání nezávislého softwaru. Předběžné otázky se tak týkaly zejména výkladu čl. 6 směrnice 2001/29/ES ve spojení s recitálem 48 směrnice 2001/29/ES, tedy zdali může být ochrana technologických prostředků ochrany děl nebo jiných předmětů chráněných autorským právem rozšířena také na systém vyrobený a uvedený na trh stejným podnikem.

Generální advokátka Eleanor Sharpston ve svém stanovisku poukázala na fakt, že právní ochrana před úkony nepovolenými nositelem autorských práv musí dodržovat zásadu proporcionality. Dále uvedla, že by se rozsah předmětné právní ochrany neměl posuzovat na základě zvláštního užití konzolí, které určil nositel autorských práv, ale měla by se zohlednit kritéria, která jsou ve vztahu k zařízením, výrobkům nebo součástkám stanovena v čl. 6 odst. 2 směrnice 2001/29/ES. SDEU pak ze stanoviska v rámci rozhodnutí rozsáhle vycházel a uzavřel, že technologickým prostředkem ve smyslu směrnice je tedy i ochranný prostředek na cílovém zařízení. Vnit-

rostátnímu soudu ale přísluší ověřit, zda by jiné prostředky nebo prostředky nenainstalované do konzol mohly vést k mírnějšímu zásahu do činnosti třetích osob nebo k menšímu omezení těchto činností a zároveň by právům nositele poskytovateli srovnatelnou ochranu.

4. NEPLATNOST DATA RETENTION SMĚRNICE

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Sp. zn.: Spojené věci C-293/12 a 594/12
Datum: 8. 4. 2014
Dostupnost: curia.europa.eu

Rozsudek SDEU ve spojených věcech Digital Rights Ireland a Seitlinger a další je vyvrcholením mnohaleté bitvy ochránců soukromí (např. AK Vorrat, European Digital Rights, European Information Society a další) za zrušení kontroverzní směrnice 2006/24/ES o uchovávání provozních a lokalizačních údajů (dále jen „Směrnice“).¹ Tato Směrnice stanovovala povinnost členským státům přijmout legislativu, která stanoví operátorům povinnost uchovávat kdo, s kým, kdy, odkud a jakými prostředky komunikoval a to pro účely vyšetřování, odhalování a stíhání závažných trestných činů.

Obdobné předběžné otázky směřující na slučitelnost Směrnice s čl. 7 (ochrana soukromí) a čl. 8 (ochrana osobních údajů) s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) pak byly položeny irským High Court a rakouským Ústavním soudem.

SDEU nejprve v souladu s Generálním advokátem Pedro Cruz Villalónem konstatoval, že data retention představuje rozsáhlý a zvláště závažný zásah do výše uvedených lidských práv [body 38, 39, 48, 65 Rozsudku] a to jak v případě samotného uchovávání, tak i při přístupu národních autorit k těmto údajům. Takový zásah pak musí být ospravedlnitelný. Data retention, dle názoru SDEU odpovídá cíli obecného zájmu (prevence kriminality a terorismu) [bod 44 Rozsudku], je nezbytný k dosažení tohoto cíle [bod 51 Rozsudku] a je způsobilá tohoto cíle dosáhnout [bod 49 Roz-

¹ V detailech např.: MYŠKA, Matěj. *Právní aspekty uchovávání provozních a lokalizačních údajů*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2013. 136 s. Acta universitatis Brunensis Iuridica; Editio S; No 456. ISBN 978-80-210-6462-1.

sudku]. Tento zásah ovšem není přiměřený a to hned z několika důvodů. Předně nejsou ve Směrnici stanovena jasná a přesná pravidla využívání tohoto opatření, ani následná kontrola, či povinnost informovat následně subjekt o využití tohoto prostředku, jakož i prostředky ochrany před zneužitím. Problematická je také „bezbřehost“, neadresnost a nezacílenost tohoto opatření (mj. i kvůli značně vágnímu pojmu „závažný trestný čin“). Ohledně přístupu státních pak Směrnice nestanovuje žádné procesní záruky a opatření minimalizace zásahu a maximalizace ochrany jednotlivce. Efektivní kontrolu nad zpracováním osobních údajů pak znemožňuje zakotvení povinnosti zpracovávat osobní údaje na území EU. Na rozdíl od Generálního advokáta se zde SDEU nevyjádřil ke konceptu „funkční duality“ Směrnice. Tato měla, dle Generálního advokáta, sloužit jednak jako nástroj harmonizace dosud divergentních národních úprav, tak i nástroj, který měl vytvořit povinnost údaje uchovávat v případě států, které ještě data retention legislativu nezavedly. Zde Generální advokát navrhoval, aby Unie převzala svůj díl odpovědnosti za takto vytvořený potenciální zásah do základních práv a stanovila povinnosti jednotlivým národním státům konkrétněji upravit záruky, které by jej ospravedlňovaly.

SDEU tak poměrně jednoduše dovedl, že úprava data retention byla v konkrétním provedení nastaveném Směrnicí neproporcionální vzhledem k sledovanému účelu a Směrnicí od počátku (sic!) zneplatnil.

Mimořádně zajímavé budou i následky tohoto zneplatnění a jeho důsledky na národní legislativu implementující již zneplatněnou směrnici *ex tunc*. Zejména zda mají členské státy nyní povinnost se „zbavit“ implementujících předpisů. Jak naznačuje Zuzana Vikarská² důvodem by mohl být rozpor:

- a) s národním ústavním zakotvením lidských práv;
- b) z důvodu rozporu s Listinou – i při neexistenci Směrnice je regulovaná materie je dále harmonizována evropským právem – tedy směrnicí o e-soukromí (2002/58/ES) a ponecháním národní

² VIKARSKÁ, Zuzana. Domino-efekt zrušené Směrnice. *Jiné právo* [online]. 16. 5. 2014 [cit. 15. 6. 2014] Dostupné z: <http://jinepravo.blogspot.be/2014/05/zuzana-vikarska-domino-efekt-zrusenej.html>. V příspěvku uvádí Vikarská ještě další dvě varianty: (a) tzv. „domino-efekt“, kdy zrušená Směrnice automaticky zneplatňuje i národní implementační úpravy. Tento důvod který ale ovšem ihned označuje za neproveditelný, jelikož takový výklad by porušoval princip vertikální dělby moc v EU; (b) žádný důsledek – to ovšem pouze pokud by nenastaly situace uvedené výše.

data retention by se členský stát dopustil porušení jak primárního, tak sekundárního práva.³

Jedním z prvních z členských států, který na základě rozsudku provedlo nějaké konkrétní kroky bylo Slovensko. Tamní Ústavní soud v rámci řízení o ústavnosti „implementace“ pozastavil její účinnost, in concreto § 58 ods. 5 až ods. 7 a § 63 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikacích. Nelze než jen s napětím očekávat, jaké zaujme stanovisko český Ústavní soud ve chvíli, kdy mu napadne příslušná ústavní stížnost/návrh poslanců či soudu na zrušení národní úpravy data retention.

5. SDĚLOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI A PROVOZOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO VYSÍLÁNÍ⁴

Soud: Ústavní soud
Sp. zn.: II. ÚS 3076/13
Datum: 15. 4. 2014
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Ústavní soud ("ÚS") svým nálezem („Nález“) vyhověl ústavní stížnosti společnosti Velo s.r.o. CZ ("stěžovatelka") proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ("KS"). V původním případě se jednalo o žalobu kolektivního správce OAZA na vydání bezdůvodného obohacení z titulu sdělování děl veřejnosti provozováním rozhlasového vysílání v prodejně stěžovatelky, které KS vyhověl.

Rozsudek KS byl označen jako protiústavní a zrušen a to z důvodů jak procesních, tak materiálních. In concreto ÚS konstatoval, že rozhodnutí KS "v otázce posouzení důvodnosti nároku je po právní i skutkové stránce založeno na nadmíru formalistické interpretaci a aplikaci zákonných ustanovení, na extrémním nesouladu právních závěrů se skutkovými zjištěními, na nedostatečném odůvodnění co do rozsahu reakce na stěžejní argumenty (obranu) stěžovatelky, přičemž se současně jedná o rozhodnutí ve věci,

³ Takto vykládá Rozsudek Martin Husovec v podání European Information Society Institute k Ústavnímu soudu. Dostupné online z: <http://www.eisionline.org/images/projekty/sukromie/VyhlasenieSDEU.pdf>

⁴ Text vychází z příspěvku, který byl původně publikován na Blogu Ústavu práva a technologií. MYŠKA, Matěj, dne 7. 5. 2014. Dostupné z: <http://ict-law.blogspot.cz/2014/05/ustavni-soud-ke-sdelovani-dila.html>

kteřou obecné soudy neposuzují jednotně, kterýžto postup vede ve svém posledku k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny." (bod č. 18 Nálezu) Rozhodnutí soudu, dle názoru ÚS, "navíc zjevně postrádá oporu v provedeném dokazování, když z listinných důkazů založených ve spise naopak jednoznačně plyne, že vedlejší účastník (OAZA) dokonce nebyl ani s to identifikovat, zda v případě stěžovatelčiny provozovny šlo o rozhlasové či televizní vysílání, natož jaký přístroj měl být provozován, zda v jeho rámci byla užívána díla mistrů zvuku, které vedlejší účastník zastupuje, a to opravdu po celé období udávané v žalobě." (bod č. 21 Nálezu) Zásadním pochybením pak bylo mj. i to, že proti stěžovateli bylo vedeno skutkově i právně obdobné řízení, které jiný senát soudu v Hradci Králové ovšem rozhodl přesně opačně (tj. zamítl žalobu kolektivního správce).

K samotné povaze "sdělování díla veřejnosti", pak ÚS využil analogie s případem Del Corso (C-135/10), když konstatoval, že je nutno ad hoc v každém případě zkoumat, zda v daném konkrétním případě provozování rozhlasového vysílání a jeho konzumace ze strany veřejnosti inherentně patří do činnosti provozovatele a zda je takové provozování schopné mu nějakým způsobem přivodit pozitivní hospodářský efekt. V daném případě tedy, zda vysílání rozhlasového přijímače v prodejně stěžovatelky sloužilo (mohlo objektivně sloužit) jako zvuková kulisa k navození „lepší nákupní atmosféry“, resp. k „nárůstu počtu jejích zákazníků“.

Dle ÚS *"pro posouzení důvodnosti žaloby tedy bylo rozhodující, zda stěžovatelka po dobu uvedenou v žalobě provozovala zařízení umožňující sdělování autorských děl veřejnosti (ve smyslu judikatury Soudního dvora), zda k tomuto sdělování autorských děl veřejnosti skutečno docházelo po celou dobu uvedenou v žalobě a zda se jednalo o díla autorů, jejichž práva je oprávněn vedlejší účastník na základě zákona či smlouvy spravovat. Ani jeden z těchto prvků však KS nepodrobil, navzdory stěžovatelčině argumentaci, patřičnému hodnocení a omezil se de facto na konstatování, že v její provozovně byl umístěn technicky způsobilý přístroj a že v průběhu provozní doby vysílal, na což soud usoudil ze zprávy jiného kolektivního správce o uzavřené smlouvě."* Zde lze ale kriticky poznamenat, že ÚS argumentuje právě zmíněným judikátem ve věci C-

135/10, který se ale týkal výrobců zvukových záznamů, nikoliv pak dalších předmětů ochrany (autorských děl hudebních).⁵

Nelze ovšem s naprostou jistotou tvrdit, zda bylo obdobný návod poskytnut i pro jednotlivé provozovatele, totiž kdy se o sdělování díla veřejnosti skutečně jedná a kdy už ne. Nález tak zřejmě nelze chápat jako generální osvobození pro všechny prodejce a provozovatele např. gastronomických zařízení.

Rozhodnutí je poměrně zajímavá i z procesního hlediska. Vysvětlení, proč se této věci ÚS věnoval tak extenzivně a neodmítl ji z důvodu bagatelní výše sporu pak lze nalézt v bodu č. 28 Nálezu. Dle ÚS je totiž judikatura obecných soudů k povinnostem subjektů provozujících pro veřejnost zařízení různého druhu uzavírat s kolektivními správci licenční smlouvy značně rozkolísaná a to z toho právě z prostého důvodu, že se jedná o bagatelní věci. ÚS tak jistým způsobem "převzal" funkci odvolacích soudů.

6. LICENČNÍ PRVEK "NONCOMMERCIAL" LICENCÍ CREATIVE COMMONS⁶

Soud: Zemský soud v Kolíně
Sp. zn.: 28 O 232/13
Datum: 5. 3. 2014
Dostupnost: openjur.de

V tomto případě užil na svých webových stránkách veřejnoprávní rozhlasový vysílatel Deutschlandradio („žalovaný“) fotografii žalobce ze služby Flickr, licencovanou pod Creative Commons Attribution-NonCommercial 2.0 („CC“), na stránkách <http://dradiowissen.de/>.

Autor fotografie a poskytovatel licence CC požadoval nejprve stažení svého díla z webových stránek. Posléze přistoupil k vymáhání svých práv i soudní cestou, když tvrdil, že licenční prvek „Neužívejte komerčně“ nezahrnuje užití na webových stránkách, byť veřejnoprávního, vysílatele.

⁵ Toto konstatoval explicitně soud v případě OSA v. Mariánské lázně, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 35)

⁶ Text vychází z příspěvku, který byl původně publikován na Blogu Ústavu práva a technologií. MYŠKA, Matěj, dne 7. 5. 2014. Dostupné z: <http://ict-law.blogspot.cz/2014/05/ustavni-soud-ke-sdelovani-dila.html>

Žalovaný se bránil tím, že se poměrně paradoxně snažil popřít autorství žalobce, i když jej původně na svých stránkách uváděl (sic!).

V rozsudku vyhlášeném dne 5. 3. 2014 dal kolínský soud za pravdu žalobci. Ten byl mj. schopen prokázat své autorství pomocí nosiče dat, na němž bylo zachyceno, kromě sporného autorského díla, více jeho fotografických děl s autorskoprávní výhradou. Soud dále konstatoval, že žalovaný neužíval fotografie pro nekomerční účely, tedy nesplnil podmínky licence a zasáhl tak do výlučných práv autora.

Veřejnoprávní status žalovaného a naplňování veřejnoprávní funkce dle soudu nehrál v tomto posuzování žádnou roli - svým jednáním, tedy zařazením článku na webu, v němž byla fotografie použita, do archivu a jeho následným zveřejňováním na vyžádání se svojí činností přiblížil komerčním vysílatelům. Stejně tak při posuzování této otázky nebral soud v potaz to, že webové stránky byly přístupné bezúplatně, bez reklam a nenabízely žádné zboží či služby. Stejně tak soud dovodil, že žalovaný nemohl v dobré víře očekávat, že žalobce bude schopen rozlišovat mezi veřejným a soukromým vysílatelem. V souladu s výkladem udělení oprávnění k užití díla ze strany žalobce tak bude mít stejné postavení jako soukromý (komerční) vysílatel.

Výklad pojmu „nekomerční užití“ se tak, dle soudu, nemá odvíjet od veřejnoprávních předpisů, ale od § 31 odst. 5 německého autorského zákona, který stanovuje tzv. „Zweckübertragungslehre“. Toto výkladové pravidlo stanovuje, že v případě pochybností o rozsahu způsobu užití při paušálním konstituování oprávnění užívat dílo, nesmí být toto uděleno v širším rozsahu, než vyžaduje účel užívací (licenční) smlouvy. Jedná se tedy o konkretizaci obecných výkladových pravidel v §§ 133 a 153 BGB. Podle nich je pak nutno vykládat dle úmyslu jednajícího, a to tak, jak by jej musel chápat přijímající projevů vůle v dobré víře a s ohledem na běžné zvyklosti. Pokud tento úmysl není jasný, vyloží se projev vůle podle svého objektivního významu a tak, jak by jej chápal adresát projevů vůle v obdobném postavení. Úmyslem jednajícího (žalobce) a účelem jeho projevů vůle pak bylo v tomto případě vyloučit jakékoli komerční užití a dovolit „pouze soukromé nevýdělečné užití“. Žalovaný se svým nakládáním s autorským dílem octl mimo tyto mantinely a zasáhl tak do práv žalobce. Soud přiznal žalobci též náhradu škody, jejíž výše byla stanovena licenční analogií dle

sazebníku Mittelstandsgemeinschaft Foto-Marketing jako cena za licenci na jeden rok užívání předmětného díla. Vysílatel se ale proti rozsudku odvolal a právní názor tak není konečný.

Zásadním pozitivem rozsudku je, že byl vůbec vydán. Veřejné licence, s výjimkou těch k počítačovým programům, nejsou obecně častým předmětem sporů. Nelze ovšem přehlížet, že se jedná pouze o národní interpretaci. Je tak patrné, že výklad pojmu "nekomerční užití" bude zřejmě divergovat dle jurisdikcí a nebude tedy jednotně vykládán. Důsledkem toho bude značná nejasnost v rozsahu udělených oprávnění – veřejné licence totiž bývají používány typicky online. Nelze nezmínit, že na následky vágního vymezení licenčního prvku „Neužívejte komerčně“ v licencích CC, jakož i jejich druhého restriktivního prvku zakazujícího zpracování díla, je doktrínou dlouhodobě upozorňováno, již od počátku samotných CC.⁷

Rozhodnutí a celou debatu o licenčním prvku "nekomerční užití" je nutno chápat v širším kontextu a to zejména s ohledem na nedávno přijatou Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU ze dne 26. února 2014 o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právům k užití hudebních děl online na vnitřním trhu. Ta má výslovně umožnit i autorům smluvně zastupovaným kolektivními správci vykonávat práva samostatně právě pro nekomerční účely, tedy plně využívat licencí CC s licenčním prvkem NC. Restriktivní interpretace kolínského soudu není ovšem příliš šťastná. Svým pojetím totiž připodobnil tento typ licence CC prosté výjimce z autorského práva, která dovoluje dílo rozmnožovat pro osobní potřebu.

⁷ Viz např. KLIMPEL, Paul. Freies Wissen dank Creative-Commons-Lizenzen. Folgen, Risiken und Nebenwirkungen der Bedingung „Nicht-Kommerziel“ - „NC“ [online]. Wikimedia Deutschland – Gesellschaft für Förderung Freien Wissens e.V., 2012 [cit 15. 6. 2014] Dostupné z: http://wikimedia.de/images/a/a2/IRights_CC-NC_Leitfaden_web.pdf